

Не буде жодних свят!

— Ходи-но, Помпоне! — Марцель погукав пса, і той знехотя облишив свої стрибки в снігові кучугури.

Спершу Помпон навіть образився трохи, що прогулянка закінчується, та коли Марцель пристібав поводок, кудлатий песик уже метляв хвостом. Кружляв на місці, мов та дзига, обкрутивши поводок довкола ніг хлопця. Марцель гепнувся в кучугуру, а Помпон весело загавкав, неначе кепкуючи з господаря. Марцелєві було не до сміху. Він виліз із замету й із похмурим обличчям подався в бік свого будинку.

Біля поштових скриньок проминув сусідку із третьої квартири. Пані Яніна в одній руці тримала палицю, а в іншій — поводок, на якому вела таксу Фіону. Угледівши її, Помпон так зрадів, що заходився оббріхувати таксу зі швидкістю кулемета. При цьому смикнув хлопця так сильно, що тому довелося

вхопитися за металеву скриньку, щоб не впасти. Фіона теж у боргу не залишилася, бо заходилася й собі дзявкотіти. Марцелеві аж голова розболілася від того.

— Краще тримай свого собаку! — проскреготіла старенька.

Марцель смикнув Помпона до себе й замалим не прилип до стіни, щоб пропустити сусідку, яка продовжувала бурмотіти щось там про дітей, яких немає кому виховувати. Нічого собі! Здається, це її слід би повиховувати! А також що жахливу таксу! Хлопець увійшов до квартири, зняв куртку, струсивши з каптура купу снігу, який негайно перетворився на калюжку на підлозі. Помпон, звісно, миттю заліз у ту калюжку, а тоді заходився гасати довкола, залишаючи на підлозі мокрі сліди. Марцель нахмурився.

Іренка сиділа на дивані й дивилася мультики. Мокрі черевки, куртка й шапка, у яких вона повернулася із садочка, валялися на килимі.

— Віднеси в коридор, — суворо сказав Марцель.

— Чого це? — озвалася сестричка.

— Бо яйце.

— Яйце — на Великдень, а на Різдво, мабуть, усе-таки оселедець, — прокоментувала Іренка, проте слухняно віднесла одяг.

Потермосила Помпона за вушком і дозволила лизнути себе у веснянкуватого носика.

— Не дозволяй йому так себе лизати. Це негігієнічно, — буркнув Марцель. — Думаєш, він тобі веснянки позлизує?

— А от і ні! Думаю, що від цього їх лише побільшає! — не залишилася в боргу Іренка, яка любила свої золотаві веснянки на носику й щоках. Яюсь вона налічила їх сорок одну, а оце недавно — сорок три. Хтозна, може, їх справді через Помпона лише прибуває?

Марцель не надто любив свої веснянки, яких було менше, зате темніших, як і волосся кольору темного шоколаду, а не медове, як в Іренки.

Песик застрибнув на диван і обтрусився від снігу. Іренка вискнула й розсміялася. Скільки радості від цього собаки! Помпонові завжди вдавалося їх розвеселити.

— Тато в себе? — запитався Марцель, уможуючись біля сестрички.

Іренка кивнула головою.

— Він спить, — повідомила. — Мабуть, утомився.

— Але від чого втомився? — заперечив Марцель. — У нього ж відпустка. Тато ніколи стільки не спав!

— Ялиновий Тато стільки не спав! — уточнила Іренка й закотила очі до стелі.

Марцель зітхнув. І чого вона лишень не вигадас!

— Який іще Ялиновий Тато? Що це ти таке мелеш?

— Ялиновий Тато мешкав у Будинку під Ялинами. А коли ми переселилися до багатоповерхівки, він перетворився на Багатоповерхівкового Тата. Хтось його зачарував. Тому він такий сумний і нічого йому не хочеться. Але тата можна відчарувати, — пояснила Іренка геть так, немов це було щось очевидне.

Марцель прочинив двері до татової кімнати. Тато лежав на ліжку, укритий коцом, з-під якого визирали діряві шкарпетки. Але ця картина Марцеля не розчулила. Навпаки, у горлі знову виріс клубок страху. Раніше тато ніколи б не надяг таких шкарпеток. Усе діряве негайно опинялося в смітнику. Але це було колись. І це «колись» видавалося Марцелєві так само далеким, як Друга світова війна чи й Стародавній Єгипет.

Рипіння дверей розбудило тата.

— Ти себе добре почуваш, тату? — запитав Марцель.

— Так, — відповів тато, але це так само було схожим на правду, як і він сам скидався на колишнього тата в елегантному костюмі, який він колись надягав, ідучи в офіс.

— Я привів із садочка Іренку... — почав хлопець. — І вигуляв Помпона... Ти ходив по продукти?